

Sygn. akt IV CSK 639/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z wniosku J. F. i E. F.

przy uczestnictwie A. P., W. P., J. B.,

X. B. i M. B.

o ustanowienie drogi koniecznej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 17 marca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania A. P.

i W. P.

od postanowienia Sądu Okręgowego w S.

z dnia 5 maja 2015 r., sygn. akt V Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzeka,
że każdy uczestnik ponosi koszty postępowania kasacyjnego
związane ze swym udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej przez dwóch pełnomocników w odrębnych pismach procesowych skardze kasacyjnej uczestników W. i A. P. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Sformułowane w ujęciu skarżących na s. 4-5 zagadnienie nie odpowiada wymaganiu przewidzianemu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sprowadza się ono w istocie do zarzutu wadliwej subsumpcji art. 145 § 1 k.p.c., którego to zarzutu nie można utożsamiać z wykazaniem wystąpienia istotnego zagadnienia prawnego.

Ponieważ skarżący twierdzą że ich skarga jest oczywiście uzasadniona, powinni przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna uczestników A. i W. P. nie przedstawia tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi. Na tle jej uzasadnienia na s. 4 i na s. 16-18 jest wyraźnie widoczne, że ocena tożsamy

zarzutów z przedstawionymi w ramach podstaw kasacyjnych - a tym bardziej „oczywistości” zarzuconych uchybień, mających prowadzić do oceny o „oczywistej” zasadności skargi opartej na takich zarzutach - wymagałaby szczegółowej analizy, obejmującej także zbadanie okoliczności faktycznych pod kątem ich właściwej kwalifikacji prawnej. Skarżący nie przekonali zatem o spełnieniu także i wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.